

## A KIRÁNDULÁS ELMARAD.

Az izgalom megszállta a falut.  
Százltíz gyerek ma éjjel nem aludt.

Százltíz gyerek ma ébren álmodott :  
valaki vert egy nagy gyerek-dobol

és meneteltek az áldott mezőn,  
játékra, szabadságra éhezőn.

Szép volt az erdő, a Latorcza-part,  
mindenki játszott úgy, ahogy akart,

sok szív-puzdrán megnyílt a kis lakat  
s lödöztek arany kacsaj-nyilakat,

nagy tüzet raktak, lobogott a láng,  
körültáncollták s mondták : ispiláng,

magas ját mászni hívtak bátrakat,  
fényből verték az öröm-sátrakat,

volt labdaverseny, volt versenyfutás,  
csupor-töréshez kellett nagy tudás,

felhőilen égből hullt cukor-eső :  
édes lett sok száj, sok cukor-leső,

egy virágzó vadkörle megőrüll,  
mert sok gyerek alája tömörüll,

a lombok közt is ült pulyácska, sok,  
a plébános úr Póságól olvasott,

fürödtek is, külön lányok, fiúk,  
apró hajókat vitt a vízi út,

ugrált az ötven meztelen kölyök,  
ötven mozgó test vízben, víz fölött ...

Igy volt ... százltíz gyerek így álmodott ...  
Igy kellett volna lenni s a dolog

elromlott : hogy megjött a virradat,  
esett . . . s a szép majális elmaradt.

Iskolaudvar. Az eső pereg,  
az éggel együtt sir száztíz gyerek.

Ki érti Istent? Titkos terveit?  
Miért ríkatja meg kedvenceit?

Most millió vetésnek szomja van,  
ezer erdőnek szomjas lombja van,

sok-sok szegénynek kenyérgondja van  
s az Istennek mindenre gondja van:

felhőkannákból mérföldek felett  
erdőket öntöz, búzát, réteket

— s elázik közben egy kirándulás,  
sok öröm-sátor, ábránd kacagás.

Ne sirjatok aprócska magyarok,  
mesénkben mink is így jártunk, nagyok.

Akartunk menni szebb jövő felé  
s vihar-sövény állt lábaink elé.

Isten küldött egy véres jelleget,  
vérzapor hullott, sirtunk eleget,

eláztatta az öröm-sátrakat,  
zokogás rázott gyávat, bátrakat.

Új, szebb tavaszba, mint a madarak,  
készülünk s a majális elmaradt.

Ki érti Isten titkos útjait?  
Kedvenceit miért ríkatja itt?

Újabb kirándulásról álmodunk  
s elindulunk ha kivirul botunk.

Mécs László.